

Arrest

nr. 245 697 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49 / 5 en 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, met name de heer D. A. K.

Op 23 oktober 2019 neemt de burgemeester van Antwerpen in het kader van deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2020 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in de hoedanigheid van echtgenote van de heer D. A. K.

Op 11 juni 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 16 juni 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2020 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Grozny

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Loonfiches BVBA G. C. (...) oktober 2018 - februari 2019*
- Arbeidsovereenkomst I.M.A G. (...) BVBA dd. 30.01.2020*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet meer tewerkgesteld wordt via BVBA G. C. (...). De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald.

Momenteel wordt de referentiepersoon tewerkgesteld via I.M.A G. (...) BVBA. Echter, van deze tewerkstelling worden geen loonfiches voorgelegd.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter/bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel maakt de verzoekster ook gewag van een schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom zij niet kunnen beoordelen of de inkomsten van verzoeksters echtgenote "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" zijn.

Verzoekster wil opmerken dat verweerder geenszins de door verzoeker neergelegde stukken op een zorgvuldige manier heeft onderzocht/beoordeeld, laat staan opgevraagd. De echtgenoot van verzoekster heeft voldoende inkomsten, doch aangezien hij zelf zijn ontslag had gegeven bij BVBA G. C. (...) en hij aldus tijdelijk werkloos was verloor hij minder inkomsten.

Ondertussen is hij sinds 5.07.2020 terug voltijds tewerkgesteld per interim contract bij C. P. A. (...). (STUK 2)

Verzoekster brengt dan ook de nodige bewijzen bij in bijlage van het arbeidscontract van haar referentiepersoon, zijnde haar echtgenoot. (STUK 2).

Dat er eveneens sprake is van schending van de motiveringsplicht nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met de door verzoekster neergelegde stukken geen rekening kan worden gehouden. Deze zouden achterhaald zijn omdat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld was bij zijn vorige werkgever, er werd volledig uit het oog verloren dat de bestaansmiddelen van de

referentiepersoon dermate hoog zijn dat hij zelf ontslag kon nemen. Ondertussen is hij zelfs terug aan het werk.

Verzoekster heeft bewezen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij haar aanvraag neergelegd. Dat derhalve geenszins door verweerder op een afdoende manier werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van de Belgische referentieperso(n)en(en).

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat, nu verzoekster te Antwerpen samenwoont met haar man en haar schoonfamilie in een huis met 5 slaapkamers en noch verzoekster noch de referentiepersoon hierin huurgelden of kosten dienen te betalen, dat dit wel degelijk in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden. Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat, wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C- 408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. "beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoekster wil tegens benadrukken dat hulp en bijstand aan elkaar een plicht is voor echtgenoten in het primair huwelijkstelsel (art. 213 B.W.) zodat het evident is dat de persoonlijke inkomsten van de referentiepersoon, zijnde haar echtgenoot, bijdragen aan het gezinsbudget.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom er niet met de volledige gezinsinkomsten van verzoekster Belgische referentieperso(n)en(en)/ en dus ook niet met de inkomsten van de schoonfamilie die hen gratis onderdak en kosten betalen, rekening wordt gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoeksters Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.1.1. De verzoekster voert in de aanhef van het eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, maar zij laat vervolgens na om deze schending concreet toe te lichten.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen verzuimt de verzoekster om te verduidelijken op welke wijze zij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40*ter*, §2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde stelt hieromtrent vast dat hij op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, zodat niet beoordeeld kan worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde licht toe dat de voorgelegde loonfiches achterhaald zijn, nu de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld wordt bij deze bvba G.C. Met betrekking tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst van 30 januari 2020 bij 'I.M.A. Group', wordt erop gewezen dat van deze tewerkstelling geen loonfiches worden voorgelegd. Verder wordt gemotiveerd dat de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in deze overbodig is aangezien er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar dat ze volgens de voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet niet mee in overweging genomen kunnen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden weigeringsbeslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Verder voert de verzoekster aan dat bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden. De verzoekster geeft mee dat zij samenwoont met haar echtgenoot en met haar schoonfamilie. Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd over de inkomsten van haar schoonfamilie, wordt erop gewezen dat nergens uit blijkt dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag gezinsherenging bewijzen van de inkomsten van haar schoonfamilie heeft voorgelegd. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd.

De verzoekster maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt de hierboven besproken motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing en uit de kritiek dat de aanvraag onterecht werd afgewezen, blijkt in tegendeel dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hertegen een beroep in te dienen. Aan de doelstelling van de uitdrukkelijk motiveringsplicht is dan ook voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.1.3. Waar de verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° (...)

3° (...)

(...)”

De verzoekster voert aan dat de stukken die zij heeft voorgelegd niet op een zorgvuldige manier werden onderzocht. Zij geeft mee dat haar echtgenoot voldoende inkomsten heeft aangezien hij zelf zijn ontslag heeft gegeven bij G.C. bvba. De verzoekster voert aan dat haar echtgenoot sinds 5 juli 2020 terug voltijds tewerkgesteld wordt via een interimcontract bij C.P.A. Bij haar verzoekschrift voegt de

verzoekster een arbeidscontract van haar echtgenoot toe (zie stukkenbundel van de verzoekster, stuk 2).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het arbeidscontract van haar echtgenoot voor een tewerkstelling bij C.P.A. niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hier bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard ook geen rekening mee kon worden gehouden. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde arbeidscontract van de referentiepersoon voor een tewerkstelling bij C.P.A. kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekster betwist voorts de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing niet:

“Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- *Loonfiches BVBA G. C. (...) oktober 2018 - februari 2019*
- *Arbeidsovereenkomst I.M.A G. (...) BVBA dd. 30.01.2020”*

Dat de verzoekster in het kader van de voorliggende aanvraag enkel de door de gemachtigde genoemde documenten heeft overgemaakt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De verzoekster geeft thans te kennen dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hij zelf zijn ontslag heeft gegeven. De Raad merkt dienaangaande op dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij G.C. bvba reeds geruime tijd beëindigd was op het ogenblik dat de verzoekster op 10 januari 2020 haar verblijfsaanvraag indiende. Bijgevolg heeft de gemachtigde op goede gronden geoordeeld dat deze loonfiches achterhaald zijn. Bij de aanvraag werd blijkens de stukken van het administratief dossier wel een nieuwe arbeidsovereenkomst bij ‘I.M.A. Group’ voorgelegd, maar geen bijhorende loonfiches. Thans voegt de verzoekster bij haar verzoekschrift een arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon bij nog een andere werkgever, met name C.A.P. Deze tewerkstelling dateert echter van na het treffen van de thans bestreden beslissing en kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd. In het kader van haar aanvraag heeft de verzoekster geen bewijzen voorgelegd van de inkomsten van de referentiepersoon in de periode na zijn tewerkstelling bij G.C. bvba. De verzoekster verliest uit het oog dat de bewijslast met betrekking tot de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, geheel bij haarzelf berust. De gemachtigde dient enkel na te gaan of er voldoende bewijzen werden aangereikt dat de referentiepersoon over de nodige toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verzoekster bleef *in casu* echter in gebreke om enig bewijs voor te leggen van de reële, actuele inkomsten die de referentiepersoon ontvangt (of ontving) uit hoofde van zijn prestaties bij de nieuwe werkgever ‘I.M.A. Group’ (de verzoekster heeft enkel de arbeidsovereenkomst overgemaakt, maar niet de bijhorende loonfiches). In deze omstandigheden, en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is het niet aan de verweerder om bij stilzitten van de verzoekster zelf op zoek te gaan naar de inkomsten die de referentiepersoon genereert bij zijn nieuwe werkgever.

Waar de verzoekster nog aanvoert dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hij zelf zijn ontslag heeft gegeven, toont zij overigens niet aan dat de referentiepersoon na zijn tewerkstelling bij G.C. bvba *überhaupt* inkomsten genereerde, maar geeft zij eerder aan dat hij teerde op wat hij eerder had verdiend. De *ratio legis* van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bestaat erin dat de verzoekster aantoont dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zij en/of de referentiepersoon in de nabije toekomst een beroep moeten doen op de sociale bijstand.

De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat “(o)p basis van de voorgelegde bewijzen (...) onze dienst geen zicht (heeft) op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon” en er “(b)ijgevolg (...) niet (kan) beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof lijkt de verzoekster voor te houden dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen ook rekening moet worden gehouden met haar eigen inkomsten.

Nog daargelaten de vraag of de verzoekster kan worden gevolgd in haar redenering en daargelaten de vaststelling dat het Unierecht in het voorliggende geval niet van toepassing is aangezien het om een verblijfsaanvraag in functie van statische Belg gaat, wordt opgemerkt dat de verzoekster geen belang heeft bij een dergelijke kritiek. Uit niets blijkt immers dat de verzoekster zelf een inkomen uit arbeid genereert.

De verzoekster voert nog aan dat zij en de Belgische referentiepersoon geen huurgelden of kosten aan de schoonfamilie, bij wie zij wonen, dienen te betalen en zij meent dat ook deze situatie in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag. Zij wijst in dit verband ook op artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Nu de verzoekster er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de gemachtigde op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de gemachtigde een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van enige actuele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer geen enkel gegeven wordt ter kennis gebracht omtrent de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon, komt het evident voor dat er onvoldoende inkomsten zijn aangetoond om te voorkomen dat de verzoekster, als echtgenote van de Belgische onderdaan, op haar beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster specifiek om de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot heeft verzocht, en niet met haar schoonouders. Het is in het kader van deze aanvraag wel degelijk wettelijk vereist dat de verzoekster haar Belgische echtgenoot vervoegt en bij de aanvraag moet worden aangetoond dat deze Belg beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorzien in de kosten van het levensonderhoud van zijn echtgenote, de verzoekster, die zich bij hem wil voegen. Het gaat dan ook niet op om de inkomsten waarover de ouders van de Belgische referentiepersoon beschikken, mee in rekening te nemen. Indien de verzoekster een verblijfsrecht wil verkrijgen op grond van de inkomsten van haar schoonouders bij wie zij inwoont, dan dient zij daartoe de geëigende aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en dient zij aan te tonen dat zij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet.

De verzoekster kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, waarbij tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomsten van haar schoonouders.

2.1.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er

werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen uit het voorliggende dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster aan dat de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervuld zijn.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“4.

Bovenstaand artikel stelt:

“Art. 40ter.1 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.(...).”

Verzoekster is recent bevallen van hun dochtertje, haar echtgenoot zal eerstdaags naar de ambtenaar van de burgerlijke stand gaan om zijn kind te erkennen, dit zal dan ook een kind met de Belgische nationaliteit zijn.

Daarnaast is verzoekster haar echtgenoot sinds kort terug aan het werk en verblijft zij gratis bij haar schoonfamilie.”

2.2.1. De verzoekster geeft aldus te kennen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; zij citeert deze bepaling en onderstreept artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij geeft mee dat zij recent een dochter kreeg en haar echtgenoot

eerstdaags naar de ambtenaar van de burgerlijke stand zal gaan om het kind te erkennen en haar kind dan ook de Belgische nationaliteit zal hebben.

De verzoekster diende evenwel een aanvraag gezinsherenging in functie van haar Belgische echtgenoot in, dit op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11 juni 2020 geweigerd en deze weigeringsbeslissing maakt het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep. Indien de verzoekster meent dat zij voldoet of in de toekomst kan voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat haar een verblijfsrecht in functie van haar dochter toekomt, staat het haar vrij om dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen. Het komt de Raad, die geen feitenrechter is en die te dezen enkel optreedt als annulatierechter, niet toe om te onderzoeken of de verzoekster thans op grond van andere rechtsgronden en op basis van haar bloedverwantschap in opgaande lijn van haar dochter, in aanmerking kan komen voor een recht op verblijf. Deze bevoegdheid komt enkel de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe. Het betoog van de verzoekster is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekster aangeeft dat haar echtgenoot *“sinds kort terug aan het werk”* is en zij gratis verblijft bij haar schoonfamilie, kan worden verwezen naar wat bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet.

2.2.2. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. In het derde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“5.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoekster woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. Zij woont hier namelijk bij haar man en haar pasgeboren dochter.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het weigeren van een verblijf van meer dan 3 maanden is verzoekster haar verblijf hier onzeker.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier, laat staan dat haar familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Onderwijl heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Haar gehele (schoon)familie is immers woonachtig in België, haar schoonfamilie voorziet zelfs haar ganse gezin van gratis onderdak en verblijf.

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van de verzoekster met haar Belgische echtgenoot op zich niet betwist. Haar dochter was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren. Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3: “B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”). Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. De Raad van State casseerde zodoende een arrest van de Raad middels het voormelde arrest, omdat de Raad artikel 40ter van de Vreemdelingenwet had geschonden en de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM had miskend door aan de gemachtigde een belangenafweging op te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl de wetgever die belangenafweging al heeft gedaan, waardoor de vreemdeling werd vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen de verzoekster en haar echtgenoot.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing haar recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, schendt.

2.3.2. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE